

Bozóky Balázs

Egyedül

Hazudtunk magunknak és féltünk,
 Hogy nem magunk vagyunk,
 Nagy hajóval jöttek értünk,
 S mégis egyedül maradtunk
 A némaság szigetén,
 Mosta a tenger a partot,
 A szádba rózsa nőtt,
 Az enyémben kaktusz,
 Sajnálom, hogy bántlak,
 Mert te is azt teszed,
 Mert így olvastad
 Az életed könyvében,
 Harcolunk, mint két beteg,
 Öreg, vén szerencsétlen,
 Fiatal vagy még nekem,
 Fiatal, nem öreg,
 Nézem a tükörben magam,
 Megtört a kép valahol,
 Pedig megtaláltalak,
 Pedig szeretted, ahogyan volt,
 Most biztos egyedül ácsorogsz,
 S várod, hogy jöjjön a nyár,
 Várod az újat, a mámort,
 De kijózanít a rideg valóság.

Aláírás

Borús hangulatban ébredek,
 Országokat bejárva fejemben,
 Zárt kockák sorakoznak,
 Ó, sors, zárj jól a kebledbe,
 Későre jár már az idő,
 Ipszilonokat rajzolok a falra,
 Balgán nyújtom karomat feléd,
 A bálon, ahol a többiek táncolnak,
 Láttam vérző szívedet kipakolva,
 Ánizsos pálinkád ittam Dániában,
 Zizegő nádasban elveszíthetnénk,
 S csokolóznánk nézve a naplementét.